

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. február 12.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

RAJTA VOLT AZ ÚRNAK KEZE

Lekció: Ezékiel 1,1-3

Alapige: Ezékiel 1,1-3

A harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, amikor én a foglyok között voltam a Kebár-folyó mellett, megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láttam. A hónap ötödik napján, Jójákin király fogságba vitelének ötödik esztendejében szólt az ÚR beszéde Ezékiel paphoz, Búzi fiához a káldeusok földjén, a Kebár-folyó mellett, és rajta volt ott az ÚR keze.

Imádkozzunk!

Urunk, az ószövetségi időben is a gyülekezet közösségében az istentiszteleten ünnepelhetted a te néped, hiszen jelen voltál, velük voltál minden bűnük és hamisságuk ellenére is kegyelemmel és irgalommal. Bár valóban, ha kellett ítéleteddel, de akkor is fenyítő módon, hogy újítsad, tisztítsad őket. És köszönjük, Urunk, hogy amit ez a zsoltár is énekelt, az az Úr Jézusban beteljesedett, mi is őáltala lehetünk a te néped, újszövetségi nép. Köszönjük, Urunk, hogy számunkra is itt a gyülekezet közösségében különösen is ünnepélyessé lehet a te jelenléted, ugyanakkor bárhol, ahol vagyunk személyesen vagy közösségben, ott istentisztelet van, téged dicsőítő élet, ezért valljuk, Urunk, hogy valóban jó a te jelenlétedben lennünk.

Mi is bánjuk a bűneinket, amit ma követtünk el, most is szabadíts és tisztíts bennünket.

Kérünk téged, vigasztald a betegeket, a gyászoló testvéreinket. Urunk, a te vigasztalásod, megnyugtató, békét jelentő jelenléted, kegyelmed is hadd lehessen valóság. Köszönjük, Urunk, hogy mi boldog nép lehetünk,

örvendező nép akkor is, amikor lehet, hogy könnyezünk, de azért, mert rád tekintünk. Most is szeretnénk rád nézni, látni, Atyánk, téged, látni az Úr Jézusban téged Szentlelked és igéd által.

Ámen.

Igehirdetés

Tudják a testvérek, hogy én nagyon szeretek focizni – tudok is –, és nézni a meccseket. Olvasva az utolsó versnek azt a kijelentését: és rajta volt ott az Úr keze –, eszembe jutott az edzőknek az az egyszerű, apró mozdulata, amit általában a cseréknél szoktak tenni. Többször megtörtént, hogy valamelyik nagyon jó játékos bénázott, le kellett cserélni. De aki helyette beáll, az általában gyengébb nála, és hogyha a csapat vesztesre áll, akkor nem is olyan egyszerű beállni és jól focizni. S az edző egyszerűen rátette a vállára a kezét, általában pár instrukciót is mondott neki, aztán ment be és elkezdett focizni. Nagy dolog volt, amikor tényleg esetleg éppen ő miatta győzhetett a csapat, pedig vesztesre állt. Az edző is rátette a kezét a játékosra, bátorította, erősítette ezzel is, ezzel a kézmozdulattal.

Ahogy hallottuk, a prófétai elhívásakor Ezékiel is hasonlót él át. Illetve majd látjuk mindjárt, hogy az egész könyv kijelentésében, a történeti leírásokban hatszor is előfordul ez a kifejezés, hogy az Úr keze rajta volt. Ezékielnek a neve is azt jelenti, hogy az Isten megerősít. Az 'él' szó van benne a nevében, Ezékiél – magyar nyelven is így hangzik –, megerősít az Isten. És lőn rajta az Úrnak keze. Előtte hallottuk, hogy ő maga is személyesen beszélt az ő elhívása eseményéről, aztán a 2., 3. versben egyes szám harmadik személyben beszél róla a Szentírásban Isten Lelke által a kijelentés. A lényeg, hogy maga is és a róla szóló kijelentés is azt erősíti, hogy valahogy átéli az isteni jelenlét személyességét, és ezzel az isteni kéz ráhelyezésével, az Úr keze rajtalételével akarja elindítani az egész prófétai küldetését.

Korábban, amikor ezzel a szakasszal foglalkoztam – pár éve innen a szószékről prédikáltam is az 1. részről, ott részletesebben vettük az isteni dicsőség jellemzőit –, mindig az Isten dicsőségének a szépsége, nagysága fogott meg, de most ez az isteni kézről szóló kijelentés bátorító üzenete. Mit is jelent tehát ez a kifejezés itt a próféciában; hol szerepel (a hat helyet majd röviden megnézzük); és mit üzen számunkra? És mindezt egyszerűen, hogy érthessük valóban és erősíthessen.

Emlékeztetőül hangozzék el, hogy Ezékiel a babiloni fogság prófétája. Ő maga is fogolyként van idegen földön Júda népe foglyaival. Jójákin király fogsága ötödik esztendejében, ez Kr. e. 593-as esztendő. Ekkor hívta el őt az Úr. Ítéletet hirdet az első nagyobb részében a könyvének, aztán pedig szabadítást és üdvösséget, és mindezt fantasztikus látomásokban. Já-

nos apostolhoz, aki a Jelenések könyve leírója volt Isten Lelke által, hasonlóan Ezékiel is csodálatos dolgokat lát. Itt az 1. részben is isteni theofánia jelenik meg, látja valóban az Úr dicsőségét.

Isten megerősítette őt – a neve jelentése –, ezt maga is tapasztalta, és ezért nagyon kifejező, hogy az Úr keze rajta volt képpel meg akarja erősíteni számunkra is, hogy ez a próféta az egész küldetésteljesítés során, bármikor, amikor szólt vagy esetleg néma volt, amikor temetnie kellett a feleségét, mert ez volt az Úr igehirdetésnek a része, vagy amikor bántani akarták őt, ő mindig azt élte át, hogy az Úr keze rajta van.

Ezékiel hogyha a 'harmincadik esztendő' kifejezés ott az 1. versben az ő életkorára vonatkozik – bizonytalan, hogy mi lehetett ez a dátum, de sokan vannak, aki az életkorára gondolnak, most én is ezt hozom ide –, és hallottuk, hogy pap volt, akkor ha otthon lett volna Júdában, akkor ő harminc éves korában kezdhette volna a papi szolgálatot. Mózesi törvényekben ez le van írva. Otthon kezdhette volna ünnepélyesen. Megy a templomba, és lehet, hogy életében először mutathat be ünnepélyesen áldozatot, ott van az Úr dicsősége jelenlétében a jeruzsálemi templomban, jelen van az Úr. Csakhogy a babiloni fogság időszaka azt jelentette – 8-11. részek –, hogy az Úr dicsősége elhagyja a templomot, még Jeruzsálemet is. Júda népe eddigre hihetetlen istentelen lett, a királyai is. Harminc évesen nem a templomban szolgál, hanem fogolyként idegen földön kell laknia.

Éppen ezért már a felvezető adatok is azt jelzik, hogy micsoda nagy az Úr kegyelme iránta is, prófétája iránt, meg az ő népe iránt, és ebbe a népbe mi is benne vagyunk már újszövetségi hívő népként, hogy használja mégis csak, nem papként, hanem prófétaként. A fogságban ítéletet is kell hirdetnie, de mégis hirdetheti a kegyelmet, a szabadítást.

Fontos a kifejezés, a Károli fordításban: „és lőn ott rajta az Úrnak keze”. Szentírás magyarázók megjegyezték, hogy ez az 'ott' szó nem kellene oda, mert megértenénk anélkül is, de ezzel a helyhatározó szóval mégis ki akarja emelni, hogy hol is lett rajta az Úr keze, hol is tapasztalta az isteni dicsőség megnyilvánulását. Ott. Nem a templomban, nem Júda földjén, hanem az idegen földön, mert ott is ott van az Úr. Ez önmagában már üzenet lehetne. Ez csak kiegészíti, hogy az Úr keze *ott* lőn rajta.

Ha emlékszünk, más történetekben az „Úr keze vele volt” olvasható, amit sokszor a Bibliánk így fordít, hogy az „Úr kegyelme vele volt”, azt akarja érzékeltetni, hogy vele van az Úr valakivel. Józseffel is, Sámuellel is. Vagy Mózesnél azt halljuk, hogy az 'én kezem lesz veled', meg az 'én kezem dolgait fogod végrehajtani', tehát az Úr keze vele van valakivel, akkor az isteni jelenlétet akarja kiemelni.

Itt Ezékielnél az isteni jelenlét valóságát nem a 'vele volt' kifejezés jelzi a kijelentésben, hanem mindaz, ami ezután jön. Mi is jön az „és lőn ve-

le ott az Úr keze” kifejezés után? Elkezd leírni, hogy hogyan jelenik meg Isten dicsősége neki. Aztán elkezd leírni, hogy milyen kijelentéseket kap. Tehát ez a kifejezés vezeti fel közvetlenül az isteni jelenlétnek és az isteni kijelentéseknek a fantasztikus valóságát, titkát.

Az isteni dicsóségről azért mégis csak jegyezzük meg, hogy ott van az a bizonyos trónhordozó szolgák sora, élőlények, angyali lények, egy bizonyos trónhordozó szekér, de aki igazán fontos, az a trónon ülő – az ókori képre, ha gondolunk –, és a trónon ülő fennségének az egyik legszebb kifejezése, hogy nem angyalformájú valaki, hanem emberhez hasonló. Emberszerű valaki. Ami azt jelzi, hogy az isteni személy – mert ő a trónon ülő –, a mindenható Isten az ő isteni dicsőségében olyannak mutatkozik meg a theofániában, mint aki emberformájú, -szerű. Most tudatosan mondom ilyen magyartalanul, mert jelezni akarom, hogy hasonló valamiféle emberszerűséghez. Ezzel azt akarja kiemelni, hogy nem ember, de amikor az a kérdés, hogy milyen ez az Isten, akkor nem azt mondja, hogy hát gondolj egy angyalra, és akkor egy kicsit el tudod képzelni, hanem lásd meg az embert, Isten képére és hasonlatosságára teremtett embert, és akkor meg tudod érteni Ezékiel te is, hogy kicsoda ez az Úr.

Mégis tovább kell mennünk, hiszen számunkra mégis csak el lehet mondani, hogy az Isten ember. János evangéliuma 1. rész 14. verse, ismerjük jól: „és az Ige testté lett és lakozott közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal”. János a levelében, az 1. levelében pedig azt írja, hogy amit hallottunk és láttunk az élet igéjéről, azt hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen ezzel az élet igéjével, és beszél Jézusról ott is. Hallottunk és láttunk. Ezékiel is hall és lát. Az isteni fennség nagysága theofániában ószövetségi kijelentésben nehezen érthető, de fantasztikusan szép. János evangéliuma még inkább megmutatja, na, ki is ez az Isten: már nem csak emberformájú, hanem emberré lett. Aztán a János által leírt Jelenések könyvében pedig éppen ez az Ezékiel könyve 1. részében leírt isteni theofánia is újra megjelenik többször is, és láthatjuk, hogy a kiteljesedett isteni dicsőség nagysága milyen lesz majd, illetve már most is olvashatjuk a kijelentésből, hogy milyen fantasztikusan hatalmas és fennséges. Ezékiel is átélhette ennek az isteni jelenlétnek a nagyságát, szépségét, erejét, vele így volt vele az Úr dicsősége jelenléte. Ezékiel küldetésében nagyon fontos volt, hogy ez határozza meg az egész életét.

Itt jön a folytatás, hogy az isteni jelenlét közelsége ebben mutatkozott meg különösen is számára, hogy az Úr keze rajta volt. Az újfordítású Bibliánk így hozza, hogy „megragadta őt az Úr keze”. Azért szebb és érthetőbb a Károli-fordítás, mert valóban ezt is jelenti, hogy megragad valakit az Úr, de sokkal mélyebb ez a kijelentés, hogy rajta van, mert akkor érez-

hető az, hogy mintha rátenné a vállára Isten a kezét. Ellenállhatatlanul megragadja, áthatja a szolgáját az Úr személye nagysága.

Az 'Úr keze rajta volt' kifejezés kifejezetten a küldetésteljesítés miatt is fontos a szolgálatban, a hivatásában. Nemcsak azt mondja, hogy vele vagyok, veled vagyok, hanem azt akarja mondani, hogy ki is vagyok, aki veled vagyok. Az, akinek te vagy a tulajdona. Rajta volt az Úr keze – azt jelenti, hogy teljesen hatalmába kerítette őt az Úr. Ezékiel csak azt teheti, amit ez az Úr akar, és semmi mást.

Itt lássunk példákat. A folytatásban kiderül – a 3. részben különösen –, hogy keményszívű néphez küldi őt az Úr. Ha más néphez küldenélek téged, azok hallgatnának rád, de én keményszívű néphez küldelek, Izrael népéhez, a foglyokhoz, de nem fognak rád hallgatni, mégis küldelek hozzájuk. Mikor közéjük megy, akkor meg némának kell maradnia éveken át. Most képzeljük el, ha megválasztanánk Pasaréten egy lelkipásztort, följönne a szószékre és mindig néma lenne, nem szólna semmit. De Ezékiel nemcsak a lelkipásztorokról szól vagy presbiterekről, hanem minden egyes hívő emberről az újszövetségi kijelentésben. Néha nem is olyan könnyű nekünk sem szólni vagy némának maradni, amikor az Úr küldetéséről van szó. Látjuk mindjárt majd a példát is erre.

Van, amikor a város pusztulásáról kell beszélnie és megdöbbenő, hogy éppen akkor, amikor a város elpusztul, hal meg a felesége is. A két esemény mind-mind azt akarja részletezni majd Ezékiel számára is, meg a népnek, hogy Isten hogyan szabadít, hogyan ad megoldást, hogyan mutatja meg az ő isteni személyét a legnagyobb katasztrófa idején is. Amikor pedig a reményvesztett nép között kell neki beszélni a reménységről, az se lehetett egyszerű, de Ezékiel csak azt tehetette, amit az Úr akart, mondott, mert megragadta őt az Úr. Az Úr keze rajta volt. Tehát nem csak jelen van az Úr neki és ő ezt hiszi, vallja, hanem átérzi ennek az Úrnak a jelenléte erejét, az egész lényét. A hangsúly mindenképpen most már a küldetésén hadd legyen. Fontos Ezékiel személyes életére nézve is az Úr dicsősége jelenléte, meg hogy megragadja őt, hatalmába keríti és használja a küldetésben, de nagyon fontos a küldetés, amit neki teljesíteni kell. Így írtam le, hogy nem csak látnia kell az Urat dicsőségében, hanem láttatni az Urat dicsőségében, életével, küldetésteljesítése során.

Itt lépünk tovább az üzenetben és megvizsgáljuk, hogy azon a hat helyen hogy is szerepel és milyen üzenet van mindezekben. Ahogy hallottuk tehát itt a 3. versben már egyes szám harmadik személyben írja, hogy az Úr keze rajta volt, az 1. versben pedig, ahogy kiemeltem az elején is, ott egyes szám első személyben szólt a próféta magáról, hogy hogyan tapasztalta az Úr elhívását, isteni látásokat, isteni kijelentést kapott. Viszont a folytatásban, amikor az szerepel, hogy az Úr keze rajta volt, ott megint

egyedül első személyben beszél: és az Úr erős keze rajtam volt. Azt az üzenetet hadd húzzam alá ebben a jellemzőben, hogy ő maga is tudja és tudatosítani is akarja maga számára is és átérzi és vállalja ezt a valóságot, hogy nemcsak velem van az Úr, hanem hatalmába kerít ellenállhatatlanul. Ha tehát én az Úré vagyok és én örülök annak, hogy látom az ő dicsőségét, akkor nekem láttatnom is kell, mert ezért adja az Úr ezt a csodálatos élményt, történést. Személyesen azonosul a küldetésével.

Itt az elhívása leírásánál az egyes szám harmadik személy azért is kiemelendő, mert itt az egész kijelentésre, amit leírat vele Isten Lelke, megátél akkor és ott, amikor ő ott élt a nép között, szóval erre az egész kijelentésre nézve vonatkozik. Minden, amit Ezékiel könyvében olvasunk, Isten szava, és minden igaz, ami ott elhangzik. Bármilyen, amit mond vagy amit tesz ez a próféta, az Isten dicsőségét láttatja, mert rajta van az Úr keze. Az isteni kinyilatkoztatásnak a szépsége van itt az igei kijelentésben. Már akkor is, amikor elhívja és ahogy elhívja, aztán ahogy az ő élete, a hétköznapi élete is meg az ő igehirdető szolgálata vagy a némasága is része annak, hogy láttatja az isteni dicsőséget.

Itt most gondoljunk az Úr Jézusra, ő is azt mondta, hogy ő az Atya dicsőségét szolgálta egész életében. Ott a kereszthalála előtt nagycsütörtök estéjén a főpapi imádságában is kijelentette, hogy Atyám, én dicsőítetek a földön, elvégeztem a munkát, amit rábízta. „Az Ige testté lett és lakozott közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét” – és Jézus hol dicsőítette az Atyát? Idegen földön. Emlékszünk, hogy az övéi se fogadták be, János evangéliumában olvastuk az 1. részben. Jézus idegen volt az ő népe között, mert nem fogadták el.

Valamint Jézusnak az igazi hazája nem a bűneset utáni világ, nem a bűnös emberek közössége. Hát, azokhoz ő nem méltó! Hát ő szent, ő isteni hatalommal rendelkező! Ő idegen. És mégsem idegen. Bűn testének hasonlatosságában jött el a Megváltó. Ezékiel maga is bűnös. Emlékszünk, amikor Ézsaiás is hallotta azt a fantasztikus kijelentést, amit a köszöntésben mi is – „Szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével.” – Ézsaiás is átérzi az ő szentségtelenségét, bűnét, bűnös voltát és mégis ott van az Úr dicsősége jelenléte meg az ereje. Jézus idegenként és mégsem idegenként, mert vállalja az övéivel a közösséget, a bűnösökkel, és így éli meg az Isten, a mennyei Atya dicsőségére való életet, küldetést.

Arra is emlékszünk, hogy nekünk miről szólt az év eleji istentisztelet igehirdetése? Az étkezési szokásainkról meg az ivási szokásainkról szólt, ugye: „azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete” – mondja a Károli-fordítás. Mívelni. Mi mívesek vagyunk. A magyarban a míves kifejezés nagyon beszédes, mert jelzi

a hivatást, jelzi a szakma szépségét, az elkészített dolgoknak a gyönyörűségét, jelzi a profizmust. Mi művesek vagyunk. Jézus is az Isten dicsőségét művelte egész életében, és mi is ugyanezt tesszük. Minden egyes hívó ember és Isten népe közössége láttatja az Isten dicsőségét evéssel, ivással, bármit, amit teszünk. Lássák rajtunk a kollegák, a családtagok, lássák rólunk, lássák nálunk, hogy kicsoda az Úr, kicsoda ő, mit tett, mit készül cselekedni a jövőben, hogy kicsoda Jézus. Amit tehát Ezékiel az Isten keze rajta létele által átélt, Jézus maga messiási, istenemberi személyében, és mi is újszövetségi hívó népként átélhetjük.

Itt a könyvben hat különböző eseménynél, helyzetben szerepel. Itt az 1. rész 3. versében, a 3. részben a 14. és a 22. versekben, ahol a keményszívűekről olvasunk, a hallgatóság keményszívűségéről meg a próféta némaságáról, meg arról, hogy rajta volt az Úr keze és ott is látja ismét a hallgatóság közvetlen közelében is az Úr dicsőségét. A 8. rész 1. versében, amikor felvezeti azt a rettenetes kijelentést, hogy annyira gonosz már az Isten népe ott Jeruzsálemben, annyira istentelen a templomi szolgálat, hogy az Úr dicsősége elhagyja először a templomot, aztán elhagyja Jeruzsálemet. Viszont az Úr dicsősége megjelenik a Kébár folyónál, azon a vidéken, ahol lakik, él Ezékiel is. Tehát a legrettenetesebb igei kijelentésben is az egész ezékieli prófécia fényében mégis ott ragyog a kegyelem és a szabadulás. A 33. rész 22. versében megint rettenetes kijelentés, mert jön a hírnök, hogy elpusztult a templom és elpusztult a város, de mielőtt odaért volna a hírrel, az Úr Lelke rajta volt Ezékielen – rajtam volt az Úr Lelke – és megérti, hogy mit akar az Úr mondani vele. Ott is hangzik ítéletes prófécia, de a 33. résztől kezdődően, éppen azért, mert a nép most már teljesen reményvesztett lett, jött az üdvhirdetés és a szabadítás meghirdetése. A 37. rész 1. versében, amikor a száraz csontok életre kelnek az isteni Lélek hatalma csodája által, és a 40. rész 1. versében, amikor elkezd majd leírni a 40-48. részekben nyolc részen át, hogy Isten micsoda messiási jövőt készít az ő népének, a szentírási kijelentés utolsó kifejezése ez: ott az Úr. Örökkévaló módon.

Ezeket azért soroltam föl, hogy hallhassuk, hogy az egész ezékieli kijelentést végigkíséri. Vizsgáljuk meg az üzenetet is általuk.

Az 1. rész 3. verse alapján szól az igehirdetés most, annyit emelek ki újra, illetve megerősítendő, hogy mennyire fontos a személyes hite és a személyes meggyőződése az Úrral való közösségnek erről a fajta átéléséről a hívó embernek. Gondoljunk arra, hogy amikor Jézus is elhívta a tanítványait – Márk evangéliuma 3. rész 14. verse szerint –, először arra hívta el őket, hogy vele legyenek és azután majd kiküldje őket. Ezékielnek is át kell élnie az Úr jelenlétét – rajtam van az Úr keze –, rajta volt az Úr keze, ott van az Úr, látja az isteni dicsőséget, átérzi az isteni jelenlétet és ezért

tud a szolgálatban, a prófétálása során is, vagy a némaságával is akár az Úr szolgálja lenni. Ha maga erejéből akarna, nem bírná. Az képtelenség, hogy éveken át valaki olyan nép között legyen az Úr szolgálja, akik keményszívűen elutasítják újra meg újra. És itt gondoljunk arra, testvérek, hogy ha valamelyikünknek valamelyik családtagja olyan, aki már évek vagy évtizedek óta elutasítja azt, amit szeretnénk képviselni, az nem könnyű. De az Úr személyes jelenlétének az átélése megerősítő.

A 3. rész 14., 22. versei. Itt az 1. részben valószínűleg egyedül van és az Úr dicsőségét látja. Aztán a 3. rész leírásából az látszik, hogy az Úr odaküldi, odaviszi Ezékielt a többiek közé, hogy érezze át, hogy milyenek is azok a keményszívű testvérei. Hiszen a júdeai foglyok abban az álomvilágban éltek, hogy csak időleges a fogság, megyünk haza. Júdeából, a fővárosból, a templomból kapták a bátorítást: jöttök haza – a próféták hirdetik –, csak rövid ideig lesztek ott. El is hitették tehát őket. Isten maga mondta ki róluk, hogy keményszívűek és nem fognak rád hallgatni. Megint gondoljunk arra, amikor az Úr Jézus a példázatokban, például a magvető példázatában beszél arról, ami a kemény talaj. Ézsaiás is, ahol hangzik, hogy „szent, szent, szent a Seregek Ura”, arra kapja a prófétai küldetést, hogy látván lássanak és ne értsenek, hallván halljanak, ne értsenek. Azaz keményszívűek közé.

Testvérek, keményszívű csak Isten népe lehet igazából, mert aki istentelen, aki nem ismeri az Urat, annak nincs ki ellen keményszívűnek lenni, nincs Istenhez semmi köze. Azok lehetnek keményszívűek, sajnos, akik ismerik az Urat, talán még követik is egy darabig, csak éppen semmi közük nincs hozzá. Elutasítják a hallott igét.

Itt a 3. részben Ezékiel ilyen helyzetben van, amikor kétszeresen is, azon a részen belül kétszer is elhangzik tehát az, hogy rajtam volt az Úr keze. Látja az Urat és látja az ő munkáját. És némának kell maradnia. Nem azért marad néma, mert megtiltják neki, hogy beszéljen. És még csak azért sem marad néma, mert megharagudott és már nem bírta tovább viselni a keményszívű testvéreit, hanem azért maradt néma, mert az Úr elnémította. Nem szólhatsz! Majd csak akkor szólhatsz, amikor mondom, hogy most már szólhatsz! Gondoljuk végig, hogy tudom, hogy beszélni kellene, mert ez a küldetésem, és az Úr mégis azt mondja, hogy maradj csendben, most ne beszélj. Itt elsősorban ítéletes ígéhez kapcsolódóan hangzik.

De hogyha Péter 1. levele 3. részére gondolunk, az ítéletes ige egy kicsit szabadító igévé válik már. Mivel most házasság hete van, ezért is juttott eszembe. Ott van arról szó, hogy a feleségek csendes élete, viselkedése, akár ige nélkül is megnyerheti a nem hívó férjeket. Majd nézzük meg. Feleségként egy keményszívű, nem hívó férj, ő valószínű meg is tiltotta már, hogy beszéljünk Jézusról neki, nem is hagyja, vagy egyre indulato-

sabban reagál, hogyha mégis csak szeretne a feleség szólni, és az ige maga mondja: van, amikor nem kell szólni. Csendben élni. Dicsőségét, az isteni jelenlét dicsőségét megélni szavak nélkül. És egyszer csak ige nélkül is megnyerheti az Úr Lelke ereje azt a nem hívó férjet.

Vagy gondoljunk a kamasz gyerekekre, unokákra. A kamaszok azért „aranyosak”, mert ők olyan kemények tudnak lenni. Mikor kisgyermek, akkor jár gyerekistentiszteletre, a gyerekhéten is ő tud mindig mindent, szolgál is talán a gyerekek között, mert akkora hívó már, aztán jön a kamaszkor és teljesen elfordul. A család is, a gyülekezet is, a lelkipásztor is csak néz, hogy most mi van vele. Hát kamasz! És a bűn uralma alá került megint ilyen értelemben. És egy kamasz gyerek számára szóljuk az igét? Vagy éljük az igét? Majd az Úr eldönti, hogy szülőként, nagyszülőként, gyülekezetként, mit kell tennünk. De van, amikor néma a próféta, mert rajta van az Úr keze. Van, amikor beszél a próféta, mert rajta van az Úr keze. A 3. rész igei szövegekörnyezete ezeket az üzeneteket is megerősíti számunkra. Júda foglyainak fantasztikus elképzelései voltak, elvárásai, álmai és ha Ezékiel nem azokról beszélt, ők meg nem hallgatták volna. De nem is beszélhetett.

A 8. rész, említettem már, az a bibliai kijelentés, amikor elhagyja az Úr dicsősége a templomot és Jeruzsálemet. Ott még áll a templom és áll a főváros, majd nem sokára elpusztul teljesen. Itt csak azt látja még a próféta, hogy elhagyja az Úr dicsősége. Mindenképpen ítéletes kijelentés. Viszont az Úr dicsősége, ahogy elhagyta, ment a káldeusok földjére a foglyok közé. De a foglyok is istentelenek voltak, hiszen keményszívűek voltak, és mégis ott van az Úr dicsősége.

Van, amikor az Úr népét figyelmeztetni kell. Keményen inteni, figyelmeztetni és felragyogtatni a valóságot, ha istentelen vagy, az Úr nem tűri, az ő szentsége nem tűri az istentelenséget. Hívó és hitetlen nem fér össze. Itt fontos megemlíteni a házasság hete miatt, hogy többször megtörtént, hogy nagyon jól tudta a hívó lány vagy fiú, hogy a társam nem hívó, de erősebb volt az érzés, a vágy és mégis csak házasságot kötött. Az más, testvérek, amikor nem hívóként kötünk házasságot és valamelyikünk megtér, hitre jut. De az engedetlenség, amikor egy hívó lány vagy fiú egy nem hívóval köt házasságot. Ahelyett, hogy szakítana, inkább vállalja, hogy az Úr dicsősége elhagy, mert az Úr nem tűri a hívó és a hitetlen kapcsolatot. Az kegyelem, amikor helyreállítja. De mi van, hogyha nem tér meg a társ?

A 8. rész 'rajta volt az Úr keze' kijelentés így a házasság hetében nekem mindenképp azt hirdeti, hogy nemcsak az ószövetségi időben, hanem ma is egy hívó embernek jól meg kell gondolni, hogy az Isten dicsősége mi-ben mutatkozik meg az életben. Úgy akarom dicsőíteni az Istent a házasságomban, hogy közben a társam hitetlen? Vagy pedig a hívó társsal együtt magasztaljuk az Urat. Persze a hívó társak se könnyűek – azt mond-

ják, akik ebben élnek –, de akkor legalább közös az alap. Gondoljuk végig, micsoda ajándék, hogy egy ilyen kemény igei kijelentés közepette is mégis az erősödik meg ebben a szakaszban és a 8. résztől kezdődően, hogy az Isten dicsősége az ő népének szabadulást ad majd.

János Márk elhagyta Pálékat, amikor a misszióban megijedt, valószínűleg megijedt a terhektől, emiatt Pál és Barnabás nem tud együtt szolgálni többet, aztán mégis ez a János Márk az, aki által leírhatja Isten Lelke a Márk evangéliumát, és akiről Pál az élete végén azt mondja, hogy: hozzátok hozzám, jöjjön hozzám, mert nekem alkalmas a szolgálatra. Az Úr dicsősége ennek a fiatalembernek az életében nem mindig mutatkozott meg, megijedt a küldetéstől, de a végén ő is helyreállt. Isten dicsősége nem tűri az istentelenséget, de amikor keményen fenyíti az ő népét, megmutatja, hogy milyen nélküle, azt is azért teszi, hogy helyreállítsa az övéit.

A 33. rész, ahogy említettem, ott a 22. versben azt hirdeti, hogy bekövetkezett, amit Isten mondott, bekövetkezett az ítélet, elpusztult a város, elpusztult a templom. Teljes reményvesztettség. Most már emberileg sincs semmi remény arra, hogy a foglyok hazamenjenek, és ezt át is érzik a júdeai foglyok, és Ezékiellel Isten elkezd mondani: de hirdesd a szabadulást, hazaviszlek benneteket, megkönyörülök rajtatok. Még ebben a részben is kellett beszélni arról, hogy Isten nem tűri a bűnt, és azért következett be az ítélet, mert vétkezett a nép, a foglyok is vétkeztek, de ott – ezt hadd emeljem ki – mindenképpen elkezdődik az üdvhirdetés, a messiási üdv, irgalmas az Úr.

S ehhez a részhez kapcsolódik a 24. rész kijelentése. Ezékiel könyve 24. részének a második fele nagyon fájó kijelentés. Ott van arról szó – és házasság hetében ez megint nagyon aktuális lett számomra –, hogy Ezékielnek Isten előre megmondja, hogy meg fog halni a felesége, mert abban, ahogyan majd gyászolsz, illetve ahogyan nem gyászolhatsz az ókori szokás szerint, meg fogom mutatni, hogy kicsoda vagyok én. Azért ezt hallani rettenetesnek tűnik első hallásra, de az egész kijelentés fényében is mindaz, amit Ezékielről tudunk és az ő házasságáról szeretett társával, azt mutatja, hogy Isten még egy gyászoló férfi, próféta, hívő ember életén keresztül is meg tudja mutatni, hogy kicsoda az Úr. Ott a 24. rész utolsó versében hangzik olyan gyönyörűen ez: és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Ítélt Isten, a szeretett város, a szeretett templom elpusztult, meghalt a szeretett feleség és a nép annyira megdöbbsent, ahogy Ezékiel megélte a gyászát, hogy ez is része lett annak, hogy elkezdtek hallgatni a prófétát, és egyszer csak az Úr megnyitotta a nép szívét és elfogadták a kegyelmet, felismerték az Urat.

Pasaréten is hányszor történt már, hogy nagyon nehéz volt a gyász egy-egy hívő testvérünknek és együtt sírtunk vele, de mégis megdöbbsentő volt átélni, hogy az Úr hogy vigasztal a gyászban is valakit, és az is megtörtént

már többször, tudom, hogy a nem hívó, keményszívű családtagok a gyászt látva elkezdtek hallgatni a hívó emberre. Illetve nem is a hívó emberre, hanem arra az Úrra, akit képvisel.

A 37. rész 1. verse a száraz csontok életre kelnek és a 40. rész 1. verse, ahogy mondtam, a dicsőséges jövő, az új templom, az új város leírásával és a végén: ott az Úr, ott lakik az Úr mindörökre. Ezt a kettőt összevonhatom, mert bemutatja, hogy Istennek semmi se lehetetlen, Isten az ő népét teljesen helyre tudja állítani és helyre is akarja, Lelke és igéje által végzi – 37. rész – és hogy milyen lesz ennek a népnek a jövője a messiási korban. Jézus Krisztussal eljött a messiási kor, és az új égen, új földön kiteljesedik – lásd Jelenések könyve –, bemutatja a 40. résztől kezdődően. Itt már csak szabadítás, boldog jövő. Ezt a szót mondom, reményvesztett hívó embereknek, teljes kétségbeesés keserűségébe elveszett hívó embereknek hangzik a reménység evangéliuma. De még jobb így mondani: szól a reménység Istene, láthatják a reménység Istenét.

A lator a kereszten megismerte az Úr Jézusban az Isten Fiát, mehetett a paradicsomba. Saul a damaszkuszi úton találkozott Jézussal, akit gyűlölt, keményszívűen elutasított, az Úr szolgája lett. Az Úrnak nincs lehetetlen. Jelenések könyve pedig bemutatja, milyen dicső a reménység. Már most valóság az Úrral való közösségünk, már most tudjuk, hogy e földi életben micsoda harcok vannak talán, küldetésteljesítés, de mi vagyunk a győztesek. Ott az Úr, velünk az Úr, velünk az Isten, és mindörökre igaz lesz ez. S hogyha egy focista átélheti azt, hogy az edző ránteszi a kezét és megerősödöm és megyek focizni, lehet, hogy bénázom talán, de mégis csak lövök egy gólt és győz a csapatunk, mekkora győzelem az, ami az Úr népe része, hiszen mi vagyunk a győztesek.

Ezékiel is győztes volt, az Úr Jézus győztes volt, mindörökre győzött és az övéi is a győztesek. Nem azért mert magunkban vagyunk erősek, hanem azért, mert ránk is igaz: Isten dicsőségét láthatjuk és láttathatjuk, mert nemcsak velünk van az Úr keze, hanem rajtunk van az Úr keze.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy az ószövetségi próféta életében is láthatjuk, mennyire közel vagy te a tieidhez, hogyan tudsz alkalmassá tenni szolgálatra, küldetésteljesítésre bárkit. És köszönjük azt, Atyánk, hogy nekünk az Úr Jézus eljövetele, elvégzett váltságműve óta még mélyebben, még titokzatosabban át lehet ezt élni: velünk az Isten. Köszönjük, Urunk, hogy mi is Jézus követői lehetünk. És köszönjük, hogy őbenne láthatjuk az Isten dicsőségét.

Bocsásd meg, kérünk, amikor ez nem adott nekünk erőt, vagy bocsásd meg, Urunk, amikor szentségtelenség és tisztátalanság keveredett a di-

RAJTA VOLT AZ ÚRNAK KEZE

csőség mellé, mert nem akartunk terád nézni, nem akartunk neked engedni.

Köszönjük, Urunk, hogy bennünket is megragadsz. Köszönjük, hogy mi is a családban, a gyülekezetben, a munkahelyen küldetést teljesíthetünk. Segíts, hogy akár szóban, akár tetteinkkel valóban láttassuk, milyen az Isten dicsősége Jézusban. Különösen ezt kérjük, Urunk, hogyha szeretneink, családtagjaink talán keményszívűek. Segíts őket is szeretnünk.

És kérünk téged arra, hadd tudjuk a fiatalabb nemzedéket vagy az idősebb nemzedéket úgy szeretni, hogy hozzád szerethessük. Köszönjük, Urunk, hogy neked van egyedül lehetőséged bárkit kegyelmeddel megragadni, újjászülni. Hadd lehessünk mi is eszközeid.

És kérünk téged arra, Urunk, könyörülj meg beteg testvéreinken. Segíts azoknak, Urunk, akik lelkiileg gyötrődnek talán épp a betegség miatt is.

Most is imádkozunk újra, Urunk, hogy vigasztald a gyászoló testvéreinket, a gyászukban is hadd élhessék meg dicsőségedet.

Köszönjük, Urunk, hogy valóban bármit tehetünk dicsőségedre.

Köszönjük neked, Urunk, amit Minszkben elhatároztak a világi vezetők, de kérünk, Urunk, dicsőítsd meg a te nevedet abban, hogy lehessen teljes béke minél hamarább. Könyörülj meg a kárpátaljai magyarokon, de az ott élő oroszokon, ukránokon, mindenfajta népen.

Vezetőinknek, a mi vezetőinknek is adjál bölcsességet és alázatot és akik közülük ismernek téged, hisznek benned, ők is hadd teljesíthessék a maguk küldetését a maguk helyén.

Hallgasd meg a csendben elmondott imádságunkat is most, Atyánk, Jézusért.

Ámen.